

PRAWO OCHRONY ŚRODOWISKA

Komentarz

Krzysztof Gruszecki

KOMENTARZE

WYDANIE

6

PRAWO OCHRONY ŚRODOWISKA

Komentarz

Krzysztof Gruszecki

KOMENTARZE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

WYDANIE

6

Stan prawny na 30 czerwca 2022 r.

Wydawca
Grzegorz Jarecki

Redaktor prowadzący
Livia Śpiewak

Opracowanie redakcyjne
ERGO Katarzyna Rybczyńska

Projekt okładek serii
Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022

ISBN 978-83-8286-557-8
6. wydanie

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 728 313 462
e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Spis treści

Wykaz skrótów	39
Wprowadzenie	47
Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 1973; zm.: Dz.U. z 2021 r. poz. 2127, poz. 2269; z 2022 r. poz. 1079, poz. 1260)	55
TYTUŁ I. Przepisy ogólne	59
DZIAŁ I. Zakres obowiązywania ustawy	59
Art. 1. [Zakres przedmiotowy ustawy]	59
Art. 2. [Wyłączenia]	63
DZIAŁ II. Definicje i zasady ogólne	67
Art. 3. [Definicje ustawowe]	67
Art. 4. [Zasada powszechnego i zwykłego korzystania ze środowiska]	82
Art. 5. [Zasada kompleksowości]	86
Art. 6. [Zasada prewencji i przezorności]	87
Art. 7. [Zasada ponoszenia kosztów przy zanieczyszczeniu środowiska]	92
Art. 7a. [Zagrożenie szkodą w środowisku]	94
Art. 8. [Działania uwzględniające zasady ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju] ...	95
Art. 9. [uchylony]	97
Art. 10. [uchylony]	98
Art. 11. [uchylony]	99

Wprowadzenie

I. Kształtowanie się ochrony środowiska w Polsce

Człowiek jest jednym z elementów środowiska przyrodniczego, dlatego zawsze w mniejszym lub większym stopniu był on uzależniony od warunków, w których przychodziło mu żyć. Z tego też powodu od samego początku powstawania poszczególnych społeczeństw były podejmowane działania, które mogły mieć wpływ na stan środowiska naturalnego.

Początkowo motywy działań podejmowanych w tym zakresie były bardzo zróżnicowane (W. Szafer, *Ochrona przyrodniczego środowiska człowieka*, Warszawa 1976, s. 13 i n.), poczynając od pobudek religijnych (np. święte drzewa), przez względy o charakterze gospodarczym (ochrona niektórych gatunków zwierząt), a na bezpieczeństwie państwa kończąc (np. utrzymywanie przez pierwszych Piastów nienaruszonych puszczy na granicach zachodnich).

Polska ma w tym zakresie poważne osiągnięcia, a liczba regulacji prawnych wpływających na ochronę środowiska jest imponująca. Już Bolesław Chrobry zajmował się tą dziedziną, obejmując ochroną bobry. Następne rozwiązania ograniczające korzystanie z poszczególnych elementów przyrody znalazły się w statutach wawerskich Władysława Jagiełły z 1423 r., w których objęto ochroną dziki, łosie i jelenie (szerzej J. Boć, K. Nowacki, E. Samborska-Boć, *Ochrona środowiska*, Wrocław 2002, s. 16). Innym przykładem tego typu regulacji mogą być statuty litewskie Zygmunta I Starego z 1525 r., wprowadzające ochronę żubra

w Puszczy Białowieskiej (W. Radecki, *Zarys dziejów prawnej ochrony przyrody i środowiska w Polsce*, Kraków 1990, s. 45). Z punktu widzenia ochrony środowiska nie ma większego znaczenia fakt, że rozwiązania te były wprowadzane z przyczyn typowo merkantylnych i miały zagwarantować większe korzyści materialne dla tego, kto wprowadzał ograniczenia w korzystaniu ze środowiska. Istotny był bowiem ich efekt finalny, tj. zapewnienie przetrwania do dziś wielu cennych gatunków roślin i zwierząt. Dlatego też, mówiąc o początkach ochrony środowiska na ziemiach polskich, nie można zapominać również o takich rozwiązaniach.

Upadek państwowości nie przerwał rozwoju polskiej myśli dotyczącej ochrony środowiska. Wzrost liczby problemów związanych z rozwojem cywilizacyjnym spowodował, że spojrzenie na tę problematykę stało się nawet szersze i bardziej racjonalne. Najlepszym dowodem jest ustawa z 19.07.1869 r. dotycząca zakazu łapania, wytępienia i sprzedawania zwierząt alpejskich właściwych Tatrom – świstaka i dzikich kóz – obowiązująca w Królestwie Galicji i Lodomerii z Wielkim Księstwem Krakowskim (Dziennik Ustaw i Rozporządzeń dla Królestwa Galicji i Lodomerii z Wielkim Księstwem Krakowskim 1869, cz. XI, Nr 26), która była aktem pionierskim w skali europejskiej.

Polska myśl ochrony środowiska szczególnie zaczęła się rozwijać po odzyskaniu niepodległości. W tym okresie wyróżnia się trzy zasadnicze kierunki w ochronie: konserwatorski, biocenotyczny i planistyczny (A. Wodziczko, *Na straży przyrody. Wiadomości i wskazania z dziedziny ochrony przyrody*, Kraków 1948, s. 5).

Pierwszy objawiał się troską o zachowanie resztek pierwotnej przyrody, którą starano się ratować ze względu na jej naukowe wartości.

Drugi wskazywał, że istotne są powiązania między składnikami świata roślinnego. Praktyczna ochrona środowiska z tego punktu widzenia przejawiała się przede wszystkim w działalności gospodarczo-ochronnej. Zmiana metod prowadzenia działalności gospodarczej na przyjaźniejsze przyrodzie miała prowadzić do zachowania zróżnicowania środowiska.

USTAWA

z dnia 27 kwietnia 2001 r.

Prawo ochrony środowiska¹

(tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 1973; zm.: Dz.U. z 2021 r. poz. 2127, poz. 2269; z 2022 r. poz. 1079, poz. 1260)

¹ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:

- 1) dyrektywy Rady 87/217/EWG z 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu (Dz.Urz. WE L 85 z 28.03.1987, str. 40 ze zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 8, str. 269);
- 2) dyrektywy Rady 91/692/EWG z 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska (Dz.Urz. WE L 377 z 31.12.1991, str. 48 ze zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 2, str. 10);
- 3) dyrektywy Rady 92/43/EWG z 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.Urz. WE L- 206 z 22.07.1992, str. 7 ze zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 102);
- 4) dyrektywy Rady 96/59/WE z 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT) (Dz.Urz. WE L 243 z 24.09.1996, str. 31 ze zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 3, str. 75);
- 5) (*uchylony*);
- 6) dyrektywy 1999/94/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 grudnia 1999 r. odnoszącej się do dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisjach CO² w odniesieniu do obrotu nowymi samochodami osobowymi

- (Dz.Urz. WE L 12 z 18.01.2000, str. 16 ze zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 3);
- 7) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.Urz. WE L 269 z 21.10.2000, str. 34 ze zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 224);
 - 8) dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (Dz.Urz. WE L 189 z 18.07.2002, str. 12 ze zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 101);
 - 9) dyrektywy 2004/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 15 grudnia 2004 r. w sprawie arsenu, kadmu, rtęci, niklu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu (Dz.Urz. UE L 23 z 26.01.2005, str. 3 ze zm.);
 - 10) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy (Dz.Urz. UE L 152 z 11.06.2008, str. 1);
 - 11) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz.Urz. UE L 164 z 25.06.2008, str. 19);
 - 12) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz.Urz. UE L 312 z 22.11.2008, str. 3);
 - 13) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.Urz. UE L 20 z 26.01.2010, str. 7 ze zm.);
 - 14) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17);
 - 15) częściowo dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 16 ze zm.);
 - 16) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniającej, a następnie uchylającej dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.Urz. UE L 197 z 24.07.2012, str. 1);
 - 17) dyrektywy Komisji (UE) 2015/996 z 19 maja 2015 r. ustanawiającej wspólne metody oceny hałasu zgodnie z dyrektywą 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. UEL168 z 01.07.2015, str. 1 i Dz.Urz. UE L 5 z 10.01.2018, str. 35).
- Niniejsza ustawa służy stosowaniu:
- 1) rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń i zmieniającego dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE (Dz.Urz. UE L 33 z 04.02.2006, str. 1 oraz Dz.Urz. UE L 188 z 18.07.2009, str. 14 ze zm.);

- 2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 z 20 listopada 2013 r. w sprawie recyklingu statków oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 i dyrektywę 2009/16/WE (Dz.Urz. UE L 330 z 10.12.2013, str. 1).

Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji zapewnia wykonanie następujących decyzji:

- 1) decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/1135 z 10 sierpnia 2018 r. ustanawiającej rodzaj, format i częstotliwość przekazywania informacji, które mają być udostępniane przez państwa członkowskie na potrzeby sprawozdań z wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (Dz.Urz. UE L 205 z 14.08.2018, str. 40);
- 2) decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1741 z 23 września 2019 r. określającej format i częstotliwość przekazywania danych, które mają być udostępniane przez państwa członkowskie na potrzeby sprawozdawczości na mocy rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń i zmieniającego dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE (Dz.Urz. UE L 267 z 21.10.2019, str. 3).

Odnośnik zmieniony przez art. 1 pkt 1 ustawy z 1 października 2021 r. (Dz.U. poz. 2127) zmieniającej nin. ustawę z dnia 25 lutego 2022 r.

TYTUŁ I

Przepisy ogólne

DZIAŁ I

Zakres obowiązywania ustawy

Art. 1. [Zakres przedmiotowy ustawy]

Ustawa określa zasady ochrony środowiska oraz warunki korzystania z jego zasobów, z uwzględnieniem wymagań zrównoważonego rozwoju, a w szczególności:

- 1) zasady ustalania:
 - a) warunków ochrony zasobów środowiska,
 - b) warunków wprowadzania substancji lub energii do środowiska,
 - c) kosztów korzystania ze środowiska;
 - 2) (*uchylony*)
 - 3) (*uchylony*)
 - 4) obowiązki organów administracji;
 - 5) odpowiedzialność i sankcje.
1. Przepis ten nie ma charakteru merytorycznego, a jedynie informuje o treści ustawy (podobnie M. Górski [w:] M. Bar [i in.], *Ustawa*

z 27.04.2001 r. *Prawo ochrony środowiska. Komentarz*, red. J. Jendrośka, Wrocław 2001, s. 30). W związku z tym nie przyznaje nikomu żadnych uprawnień ani nie nakłada żadnych obowiązków. Odgrywa jednak znaczną rolę, określono w nim bowiem w sposób pośredni zakres przedmiotowy obowiązywania Prawa ochrony środowiska – ustawodawca wskazuje, jakie rodzaje zagadnień zostaną dzięki niemu unormowane. Można więc stwierdzić, że w tych wszystkich przypadkach będą miały zastosowanie jego rozwiązania. Stanowisko to wydaje się bardzo istotne ze względu na szczególny charakter komentowanej ustawy w polskim systemie prawa ochrony środowiska, ponieważ spełnia ona rolę *sui generis* ustawy zasadniczej tej dziedziny prawa. Dlatego też z tego punktu widzenia uchylenie art. 1 pkt 2 i 3 p.o.ś. przez art. 144 pkt 1 u.u.i.ś. z dnia 15.11.2008 r. należy uznać za przejaw nadmiernego formalizmu. Wyłączenie bowiem udostępniania informacji o stanie i ochronie środowiska, udziału społeczeństwa oraz ocen oddziaływania na środowisko z zakresu przedmiotowego regulacji ustawy nie wywołuje efektu w postaci braku konieczności uwzględniania w tym zakresie rozwiązań wynikających z ustawy (np. zasad ogólnych czy podstawowych pojęć). Zmiana postanowień art. 1 może natomiast przynieść ten negatywny efekt, że osoby dokonujące interpretacji postanowień przepisów prawa stanowiących np. podstawę przeprowadzenia ocen oddziaływania na środowisko mogą pominąć reguły wynikające z ustawy, w efekcie czego przeprowadzony proces wykładni może być wadliwy. W związku z tym wskazywanie zakresu przedmiotowego zastosowania ustawy przez określenie dziedzin prawa ochrony środowiska, w stosunku do których znajduje ono zastosowanie, nie wydaje się najlepszym rozwiązaniem i w przyszłości należałoby od niego odstąpić na rzecz rozwiązań jednoznacznie wskazujących konieczność uwzględnienia postanowień ustawy we wszystkich aktach stanowiących prawną podstawę ochrony środowiska.

2. Na taką konieczność wskazuje również fakt, że już w obecnej chwili katalog przypadków, w których znajduje zastosowanie ustawa, ma charakter otwarty, o czym świadczy posłużenie się przez ustawodawcę w art. 1 sformułowaniem „w szczególności”. Dlatego zasadniczego znaczenia nabiera w tym kontekście zakres przedmiotowy terminu

„ochrona środowiska”. Pozwala on określić sytuacje, w których powinny być uwzględniane wymagania ochrony środowiska, oraz ustalić zakres przedmiotowy tych aktów prawnych, które mają być zaliczone do szeroko rozumianej ochrony środowiska. Omawiane pojęcie należy do języka prawnego i jest definiowane w art. 3 pkt 13 p.o.ś., w związku z czym nie wymaga przybliżenia. Istotne jest natomiast dokładne określenie zakresu przepisów dotyczących ochrony środowiska, przy interpretacji których powinny być wzięte pod uwagę dyrektywy zawarte w ustawie.

W teorii prawa ochrony środowiska za przepisy z tego zakresu uznaje się:

- 1) postanowienia Konstytucji RP w zakresie ochrony środowiska;
- 2) przepisy kompleksowej regulacji prawnej ochrony środowiska, w tym przepisy Unii Europejskiej;
- 3) przepisy umów międzynarodowych, których głównym przedmiotem jest ochrona środowiska;
- 4) przepisy szczególne, o których informują normy odsyłające;
- 5) przepisy szczególne określające wymagania ochrony środowiska w ustawach lub aktach wykonawczych do tych ustaw, których głównym przedmiotem jest ochrona środowiska;
- 6) normy techniczne;
- 7) akty prawa miejscowego odnoszące się do ochrony środowiska (R. Paczuski, *Prawo ochrony środowiska*, Bydgoszcz 2000, s. 115).

Z powyższego zestawienia wynika, że katalog przepisów, przy interpretacji których powinny być brane pod uwagę wymagania wynikające z konieczności ochrony środowiska, jest obszerniejszy, niż *prima facie* mogłoby się wydawać i nie ogranicza się tylko do dziedzin wymienionych w omawianym przepisie.

3. Mówiąc o postanowieniach art. 1 komentowanej ustawy, należy również zwrócić uwagę na zawarte w nich odesłanie do wynikającej z art. 5 Konstytucji RP zasady zrównoważonego rozwoju, zgodnie z którym: „Rzeczpospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz

bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewni ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju”. W ustawie powtórzona została zatem jedna z podstawowych zasad polskiego systemu prawnego, która jednak w praktyce nie wydaje się dostatecznie wykorzystywana, co – zdaje się – jest poważnym błędem, gdyż w każdym przypadku wątpliwości co do sposobu interpretacji przepisu związanego z ochroną środowiska powinna stanowić ona jedno z podstawowych kryteriów oceny przeprowadzonej wykładni konkretnego przepisu (podobnie Z. Bukowski, *Zrównoważony rozwój w systemie prawa*, Toruń 2009, s. 465). Jeżeli z zestawienia dokonanej wykładni z zasadą zrównoważonego rozwoju będzie wynikało, że pozostaje ona w zgodzie z tą zasadą, to należy przypuszczać, że proces wykładni z punktu widzenia ochrony środowiska został przeprowadzony prawidłowo. Natomiast jeżeli interpretacja konkretnej normy prawnej nie będzie przystawała do omawianej dyrektywy, to najprawdopodobniej będzie ona wadliwa i trzeba będzie poszukać innej. Na taki charakter zasady zrównoważonego rozwoju zwraca się również uwagę w orzecznictwie, w którym przyjmuje się, że: „Zasada zrównoważonego rozwoju pełni przede wszystkim rolę dyrektywy wykładni. A to wtedy gdy pojawiają się wątpliwości co do zakresu obowiązków, rodzaju obowiązków i sposobu ich realizacji należy posilkować się zasadą zrównoważonego rozwoju. Pełni ona zatem rolę podobną do zasad współżycia społecznego czy społeczno-gospodarczego przeznaczenia w prawie cywilnym. W pierwszej kolejności do uwzględniania zasady zrównoważonego rozwoju obowiązany jest ustawodawca w procesie stanowienia prawa, ale w drugiej zasadę tę powinny mieć na uwadze organy stosujące prawo. Niekiedy bowiem stan faktyczny wymaga rozważenia i wyważenia rozwiązań korzystniejszych, stosując zasadę zrównoważonego rozwoju” (wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 25.03.2009 r., II SA/Go 825/08, LEX nr 526352). Jeszcze większą rolę zasadzie zrównoważonego rozwoju przypisuje się w literaturze przedmiotu, w której przyjmuje się, że „zasada zrównoważonego rozwoju [wynikająca z art. 5 Konstytucji RP – K.G.] odnosi się do wszystkich wymienionych tam ogólnych funkcji państwa. Oznacza to, że mamy do czynienia z zasadą ustrojową. Przyjęcie takiego założenia powoduje, że w art. 5 mamy podwójną regulację odnoszącą się do ochrony środowiska: 1) wprowadzenie

zasady zrównoważonego rozwoju jako zasady ustrojowej odnoszącej się do podstawowych zadań państwa, 2) określenie ochrony środowiska jako jednej z podstawowych funkcji państwa” (Z. Bukowski, *Konstytucyjne podstawy obowiązków państwa w zakresie ochrony środowiska*, PiŚ 2002/4, s. 63). Pogląd ten należy w całej rozciągłości zaakceptować, z tym jednak zastrzeżeniem, że w głównej mierze odnosi się on do działań o charakterze kompleksowym, a nie indywidualnym.

4. Przepisy art. 1 pkt 2 i 3 p.o.ś. zostały uchylone przez art. 144 pkt 1 u.u.i.ś. z dniem 15.11.2008 r.

Art. 2. [Wyłączenia]

1. Przepisów ustawy nie stosuje się do spraw uregulowanych w przepisach prawa atomowego.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się także w zakresie:

1) obowiązku posiadania pozwolenia,

1a) wydawania decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu,

2) ponoszenia opłat,

w razie prowadzenia działań ratowniczych.

2a. Przepisów ustawy nie stosuje się także w zakresie hałasu powstającego w związku z powszechnym korzystaniem ze środowiska.

3. Przepisy ustawy nie naruszają przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 742).

4. Zasady ochrony morza przed zanieczyszczeniem przez statki oraz organy administracji właściwe w sprawach tej ochrony określają przepisy odrębne.

1. Postanowienia art. 2 ustawy stanowią całość z art. 1 tego aktu prawnego. W przepisie tym w sposób negatywny zostały doprecyzowane przypadki, w których, mimo że odnoszą się one do ochrony środowiska, wyłączone zostało obowiązywanie Prawa ochrony środowiska. Biorąc pod uwagę fakt, że są to wyjątki od generalnej reguły, jaką jest obowiązywanie tego aktu prawnego, zgodnie z zasadą *exceptiones non sunt extentendae* nie powinny być one interpretowane w sposób rozszerzający. Dlatego należałoby je bardzo precyzyjnie określić.

W publikacji omówiono zasady ogólne prawa ochrony środowiska oraz definicje i podstawowe pojęcia. Przedstawiono kompleksowo rozwiązania dotyczące m.in.:

- pozwolenia na korzystanie ze środowiska,
- przeciwdziałania zanieczyszczeniom,
- opłat za korzystanie ze środowiska,
- kar pieniężnych.

Szczególną uwagę poświęcono przepisom, których stosowanie powoduje największe problemy. W przypadku regulacji o charakterze generalnym, takich jak zasady ogólne ochrony środowiska, skoncentrowano się na wskazaniu, w jakim akcie prawnym znajdują się szczegółowe rozwiązania prawne.

Komentarz przeznaczony jest dla pracowników organów administracji rozstrzygających sprawy z zakresu ochrony środowiska, sędziów sądów administracyjnych, podmiotów korzystających ze środowiska, przedstawicieli zawodów prawniczych oraz organizacji ekologicznych.

Krzysztof Gruszecki – radca prawny; od ponad 25 lat zajmuje się problematyką stosowania przepisów z szeroko rozumianej ochrony środowiska; przez ponad 8 lat był etatowym członkiem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy; przez prawie 6 lat piastował stanowisko sędziego WSA w Gdańsku, a następnie w Bydgoszczy; obecnie zajmuje się sprawami z zakresu ochrony środowiska oraz postępowania administracyjnego; autor wielu komentarzy, monografii, glos oraz artykułów naukowych.

9788382865578 W06P01

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

ISBN 978-83-8286-557-8

9 788382 865578

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

CENA 289 ZŁ (W TYM 5% VAT)